

Nevelési képes szaklap a serdülő ifjuság számára

Megjelenik minden vasárnap egy íven.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos

M. KALOCSA ROZA.

Szerkesztői szállás: Szénatér József utca 1 sz.
(bova a kéziratok és előfizetési pénzek küldendők.)

Előfizetési föltételek:

Egész évre 6 fnt — kr.

Félévre 3 „ — „

Negyedévre 1 „ 50 „

A vihar.

Búsan zokog át a vihar
Lombtalan fák s házak között . . .
Egy-egy ablakban megakad,
Aztán tovább sir, zúg, zörög.

Rémes sűrű felhők jönnek
S elborítják az égboltot . . .
Az ég durva dörgést hallat . . .
A villám meg . . . fénylik . . . csattog.

Nagy cseppekben hull a zápor
S elföd . . . takar hegyet, völgyet! . . .
Nem lát szem sehol élő lényt . . .
Emb-r . . . állat, mind remegnek.

* * *

Minden puszta . . . csendes . . . néma
Zokogás nem hallatszik már . . .
A hold méla képe föltűnt . . .
Elmult, mint kélt a vihar-ár! . . .

SZÁVAY MIKLÓS.

Elbeszélés

FERNANDTÓL.

„Vegyenek árvácskát!”

(Vége.)

Megveszem én! szólt ismét az úrnő vigasztalva, és oly angyali mosolylyal, mely a természet egyszerű gyermekét is egyszerre bizalom, hála, és szeretettel csatolá ösmeretlen pártfogójához!

És a gyermek-leányka egyszerre rajongó ihlettől megszálna térdre omlott — megragadván a finom kezeckéket, melyeket az úrnő tőle vissza nem vont — eként tört ki indulat rohama: „asszonyom! — te nagyon szép vagy, te nagyon jó vagy! — én téged szeretlek épen úgy, mint szerettem árvácska virágomat! — mert beteg anyámon segítesz! — azért én most oda adom szívesen neked kedves virágomat, — de miként látod, árvácskám is beteg, mert e hidegben ma este elfagyott; — csak arra az egyre kérlek, igérd meg nékem, hogy őt sem hagyod el, de ápoltatni fogod! — igérd meg! — óh! igérd meg nekem ezt, asszonyom!

A gazdag úrnő szép szemeiben most két könnyesepp ragyogott — nemesebb mint a legbecsesebb keleti gyöngy; — és meghatott hangon ezen egy szóban tevé fogadását a gyermeknek:

Igérem! — Bérruhás inas jelenté most: „a koci elő állott“ és a gazdag úrnő kezénél fogván a szegény gyermeket, magával emelé e díszes fogatába, melylyel egyenesen a nyomor színhelyére, a roz-zant földszinti ház elé hajtattott; — itt ismét a leányka vevé kezénél az úrnőt, és vezeté maga után; — a setét sikátoron a mint az alacsony nedves szobába belépve, azt a meggyujtott faggyugyertya világítá, a beteg nőt már halva találták; akkor szállt el lelke, midőn az égről a második csillag hullott le, melyet a kőkereszt alatt merengő leányka látott.

Egy kis feszületet tartott göresösen megmeredt ujjai között a halott — melyre véglehellete fagyott reá a hideg szobában; — és e tél virágairól az anya áldását lehetett leolvasni, melyet szeretett gyermekére mondott!

Egy rémes sikoltás hasítá most keresztül a szoba fagyos leve-gőjét; — és a leányka az élettelen hullára borult — azt remegő karjaiba ölelé — fájó könnyek között csókjai özönével borítá el — most már kiszenvedett édes jó anyját!

Az angyali úrnő tisztelé a gyermek fájdalmát, bizonyos távol-ságban maradva hátra, egy ideig némán osztá bánatát; — végre lassan közeledve, az elhagyott gyermekre tevő kezét, szelid jósággal e szavakat mondván:

Most már te is árvácska lennél — árvább mint az elfagyott virág.

De én megigérém, és gondotokat fogom viseltetni mind kettőtöknek!

És a nemeskeblű úrnő beváltá szavát — kertésze ápolása alá adá a virág árvácskát!

A szegény leánykát pedig magához véve, gondját viselé és felnevelteté őt — a másik árvácskát!

Egy kedves bujdosó csillag.

(JANCSÓ ILONKÁNAK.)

(Vége.)

Földünk hőmérséklete sem mindenütt egyenlő fokú, melynek oka földünknek naphoz való állásában rejlik. Ott, hol függé-lyesen esnek a napsugarak, nagy hőség fejlődik ki; ellenben azon ponton, melyre hárántékosan hullanak a sugarak, kevesebb meleg uralkodik. Az egyenlítő alatt iszonyu a hőmérsék; a sarkak felé pedig mindig kevesbedvén, végre annyira csökken, hogy ott örökös hó- és jégkéreg borítja a földet, s minden növényzet s élet megszűnik.

A földön ezek szerint egy forró, két mérsékelt, s két hideg földövet vagy éghajlatot különböztetünk meg. A levegő hideg, meleg, száraz, vagy nedves állapotát nevezzük éghajlatnak.

Az északi hideg földövbe három földrész nyúlik be, u. m. Europa, Ázsia, és Amerika északi része. A déli hideg földövet egészen jeges tenger borítja. Az északi mérsékelt földövön fekszik a fentemlített világrészek legjelentékenyebb része. A déli mérsékelt földövön, Amerika, Afrika és Ausztrália déli része terül el. A forró földövön izzad déli Ázsia, melyet hinduk, s malayok laknak; továbbá Közép-Afrika, melyet szerecsenek, Közép- és Dél-Amerika, melyet rézszínű indiánok laknak, — végre sok ausztráliai sziget, melyet sötét barna és fekete színű emberek laknak.

Legnagyobb terület a mérsékelt földövre, s a legkisebb a hideg földövre esik, mert míg az első 4 millió 807 ezer 976 mf-det tesz, addig az utóbbi csak 774 ezer 278 négyszeg mérföldet foglal el. Most már az egész föld felülete Munke számítása szerint 9 millió 281 ezer 920 □ mf-det tevé, számítsa ki kegyed: hány négyszeg mfd esik a forró földövre?

Vessünk még egy buvárkodó tekintetet földünkre, s ezuttal zárjuk is be tanulmányunkat, mért a mint a példabeszéd tartja, „a sok a jóból is megárt“. Ez pedig — köztünk legyen mondva — elég hosszadalmasan tartott.

Mikor a föld legközelebb jut a naphoz, vagyis a nap közelében van, akkor az északi félgömbön tél van: s mikor legtávolabb van tőle, azaz a naptávolban, akkor nyár virul. Mikor tehát e mi bujdosó esillagunk a naptávolból visszaindul napközeli útjára: ahkor mindig veszít melegségéből, s így áll elő aztán nekünk, északi félgömbön lakóknak, a tavasz, nyár, ősz és tél, mely legutóbbi évszak 7 nappal rövidebb a nyári évszaknál, minthogy a föld, utjának napközeli felét gyorsabban futja meg, mint naptávoli felét. De ne gondoljuk, hogy az egész félgömbön ily természetesen s egymásután váltják fel egymást az évszakok. Oh nem. Ezen szerenese csak a mérsékelt földvön lakóknak jutott osztályrészül, mely szerencsében minket is részesített az isteni gondviselés. Azonban az évszakok nem egyenlő ideig tartanak. Az északi félgömbön a tél 89 napig s egy óráig, a tavasz 92 napig 22 óráig, a nyár 93 napig 14 óráig, az ősz 89 napig s 17 óráig tart. De már a forró földvön nem így változnak az évszakok, hanem folytonos nyár s hőség uralkodik, s csak egy kis esőzés pótolja a téli évszak hidegséget, s itt a nappal 20 óráig, az éjjel pedig 4 óráig tart. Az északi hideg földvön pedig örökös tél zordonul, s fél évig tart a nappal, ugyanannyi ideig az éjjel, mely rengeteg éjszakát azonban olykor-olykor megvilágít egy fénséges tünemény, az északi fény.

A mérsékelt földvön melegebb tájain mosolygó tavasz s hosszú nyár virul, (a föld ezen tájékára esnek Olasz- és Görögország, Török-, Francia- és Spanyolország déli része) kevés hideg esőzés helyettesítvén a nálunk sokszor oly zuzmarás telet.

Most pedig, mielőtt megválnánk egymástól, egy időre s tán örökre: kívánom kedves Ilonka, hogy viruljon kegyednek, s a „Méhecske“ többi kis olvasóinak az öröm és boldogság örök tavasza.

A kém.

Igen nehéz egy kémnek az állása, de még nehezebb sorsa. Egy ügyes kémről hallottam nemrég beszélni, kinek történetét jelen soraimban akarom elmondani. Ugy kezdem, mint a mesét szokták.

Volt egykor egy ember, kinek két fia István és János igen sok szomorúságot okozott. Nem mintha mindkettő rossz lett volna, ezt Jánosról legtávolabb sem lehetett mondani, de mert István ármánykodása folytonos vitát és veszedelmet okozott, sőt annyira ment, hogy fondorkodásaira az atya elüzte házából a szelid Jánost.

János belenyugodott sorsába, néhány évig szorgalmas munka által tartotta fel életét. Atyja időközben meghalt mielőtt viszontláthatta volna száműzött fiát.

János külföldön tanítás által annyi pénzt szerzett, hogy azon kiképezhette magát különösen az idegen nyelvekben s a rajzolásban. Tanulása végeztével haza indult, hogy szeretett atyját kiengesztelje. Mily fájdalmas volt meglepetése, amit meghallá, hogy az már sirban nyugszik. Bátyja alig akart rá ismerni s mikor már atyja sirjánál kibusulta magát, átadta neki egyetlen örökségét, egy botot, sipkát és kopott zubbonyt.

János örült e csekélységnek is, mert atyjától maradt rá, kedves drága emlék volt ez neki.

Istvántól bucsút véve, a közelben táborozó hadsereg tábornokához ment, kinek feltűnt az ifju ügyessége s felszólította, legyen kém! János elfogadta ez ajánlatot. Felölté atyai örökségét, rajzkészletet dugott magához s elindult az ellenség táborába mint pálinkamérő lengyel zsidó. Fellopózott ama falu tornyába, mely alatt a sereg feküdt, onnét gyönyörűen lerajzolta az egészet; a kész rajzot zubbonya béllésébe rejté. Midőn a toronyból lejött, észre vették s gyanút ébresztett maga iránt. Elfogták, börtönbe zárták, s az ütközet után kivégezni tervezék.

Egy jószívü leány megzánta, titkon ételt vitt neki s biztosítására, hogy nem kém, csak szegény zsidó, megígérte kiszabadítását. — En tudok egy titkos utat, mondá a jó leány, de uszni kell tudnod, mert nagy vizen vezet keresztül.

János nagyon megörült, mert jó uszó volt s kérte a leányt, igazítsa utba; ezután rajzát magához véve botját a földbe ütötte, ráakasztá egyetlen örökségét, zubbonyát; a vizes korsót a botra dugta, sapkáját reá helyezé, úgy hogy ez az alak őt képviselé. A börtönőr bepillantva hozzá, nem is gyanította elílanását.

Az átuszott folyó tulsó partján táborozott az a sereg, melynek ő kéme volt. Megmondá az öröknek a jelszót, a tábornokhoz ment, kit tudósítása és rajzolata rendkívül kielégített.

Gazdag jutalmat nyert, s jó helyzetét, sőt életét nemcsak ama jószívü leánynak, de apai örökségének is köszönheté.

GÖNCZY BÉLA.

Egy nagy cárnő életéből.

Rumghban 1682-ben Abbedyl nevü napszámosnak leánya született, ki feltűnően szép volt és a keresztségben Katalin nevet nyert. — Hét éves korában elvesztvén szüleit, a helybeli tanító által fogadtatott fel. — Nemsokára ezután a marienburgi püspök tartott egyházlátogatást, s meghallva a szegény tanító nemes tettét, ő vette magához a kis leányt.

Midőn a püspök házához megérkeztek, a püspök neje nem a legbarátságosabban fogadá Katalint, de ez kedves magaviselete és szorgalma által csakhamar annyira megnyerte a püspök nejének szívét is, hogy semmi tekintetben sem érezhetőbbé, miszerint árva.

Tizennégy éves korában már minden női munkában igen ügyes volt, a háztartáshoz tökéletesen értett, de amellét szívét és szellemét sem hanyagoló el. E korában kérte őt egy svéd harcász nőül, ki XII. Károly oldala mellett I. Péter ellen hadakozott. Katalin gyámszülei beleegyeztek e házasságba, s a menyegzőre már minden előkészület megtétezt; a menyegző nap is elérkezett: de annak reggelén a vőlegénynek rögtön Liefland fővárosába, Rigába, kellett menni. Katalin követé őt azon reményben, hogy ott összekelhetnek, de a sors másként akará. Még az nap, melyen Rigába megérkeztek, az orosz sereg is megjelent a város előtt, s azt ostromolta. A város vitézül védelmeztezt. A védelmezők közt kitűnt Katalin jegyes is, ki egy halálos golyó által találva, meg is halt a város védelmében. — A város bevétele után Katalint egy sütökemenczéből huzták ki, hova félelmében bujt; s fogolylyá tették, de neki sikerült megmenekülni, és visszatért gyámtyjához Gluck püspökhöz, ki sorsa végett már nyugtalankodott és őt a legnagyobb örömmel fogadta.

Azonban néhány hét mulva Marienburg előtt is megjelent az orosz sereg Bauer parancsnoksága alatt és e város is, mint Riga,

ostrommal vétetett be, Katalint pedig a többi fogolylyal együtt a fővezér elé vitték. — A győztes vezér igen jól bánt vele, s miután nemsokára észrevette, miként Katalin ép oly okos mint értelmes háziasszony, tehát háza kormányzatát neki adá át. — Nemsokára meglátta őt Menzikoff, nagy Péter kegyencze, magához vette és szinte háza kormányzatát bizta reá.

Itt két évig maradt. Eközben meglátta őt nagy Péter. Először csak szépsége tünt föl a czárnak, de később, midőn ritka műveltségét is észrevette, tudtára adá Menzikoffnak, miként Katalint magához veszi. — Így jött Katalin korának legnagyobb embe-
réhez, nagy Péterhez. Itt még több alkalma nyílt Katalinnak dicső tulajdonait feltárni, s így történt, hogy oly nagy és hatalmas fejedelem egy ellenséges őrmester volt menyasszonyával, titokban összekelt. — Ezután Katalin minden utjában, s hadjáratában elkísérte felséges férjét, s bizalmát annyira megnyerte, hogy az a legfontosabb országos ügyekben is kikérte tanácsát.

Az 1711. év egyike volt a legnevezetesebbeknek nagy Péter életében s Katalinra is nagy befolyással birt. Péter a törökök által, kikkel háboruban volt, a Pruth folyónál tökéletesen bekerítettett. — Ő, népe nagysága és hatalmának alkotója, fáradságát megsemmisítve s magát török rabság veszélyének kitéve látta. Táborában a szükség a legnagyobb fokra hágott; nem leheté élelmiszert kapni, miután az ellenség minden oldalról bekerítette a kiéhezett sereget.

Péter elkerülhetlennek látta tartománya bukását. Magas szel-
leme, mely sohasem hagyá el, most eltávozni látszék tőle. Elzárko-
zott sátorában, senkinek sem volt szabad őt háborgatni. De Kata-
lin megjelent előtte, kérte őt ne essék kétségbe, és tudatta vele ter-
vét, miként akarja e kínos helyzetből őt, és seregét megmenteni. Péter felbátorodott és beleegyezvén Katalin szándokába, ez maga járta be az orosz tábor, elkérte a tisztektől pénzüket és minden értékességeiket, hozzá tette saját ékszerét, és megvesztegetvén vele a nagyvezért, ki nem igen szerette a háborut, megkötöttetett a béke, mely által nem csak Péter élete de birodalmának nagy része is megmentetett. — Ez idő óta még nagyobb bizalommal volt Péter Katalin iránt, miután az ő jó ötletével köszönhető, hogy oly vesze-
delmes kelepczéből kimenekült, s végre bizalma legnagyobb jelét is adta neki, midőn 1724. majus 18-án Moszkvában nyilvánosan nevének ismerte el. De Péter nem soká élte túl ezen ünnepélyt, mert 1725-ben meghalt.

Katalin, Menzikoff befolyása által férje utóda és egyik legna-
gyobb s legfontosabb birodalom uralkodónője lett I. Katalin névvel.

H. MARISKA.

Magyarország történetének rövid kivonata.

Következett Kálmán ki igen tudós ember volt, ezért „könyvesnek“ neveztetett, s ki már a boszorkányok lételet tagadta.

A székelyek.

Nagy hibája volt, hogy testvérét Álmost, ki ellene többször fel-lázadt, fiával Bélával együtt megvakította, 19 évig országolván, az 1114-dik év elején halt meg, s utána fia

II. István mint 13 éves ifju jutott a trónra, a ki senki tanácsát sem akarta elfogadni, magától pedig épen nem volt képes atyja bölcsességével uralkodni, így trónra és elbizakodott volt.

A papadu.

ammyira, hogy oly bölcsnek tartá magát mint Salamon, oly bátor-
nak mint Dávid, s oly erősnek mint Sámson.

Különben nevezetes uralkodásából, hogy 1124-ben a kunokat a Duna és Tisza közt azon a földön, mely ma Kiskunságnak nevezetik, megtelepítette. Halálához közeledvén, szerzetes ruhába öltözött s 17 évi uralkodása után 1131-ben meghalt; utánna I. Geiza unokája, Álmos fia

II. vagy vak Béla következett, ki helyett neje, Ilona uralkodott; s midőn a király II. István halála után Aradra országgyűlést hirdetett: Ilona 4 gyermekével a gyűlésre lépve, szivrehatólag elpanaszolta az egybegyűlt rendek előtt férje vakságát, mire a rendek felbőszülve, kegyetlen boszút állottak mindazokon, kik Béla vakságának okai voltak, 10 évig uralkodván, 1141-ben vizibetegségben halt meg, utánna fia

II. Geiza lett király, ki a mesterségeket, ipart, földmívelést, kereskedést, marhatenyésztést igen előmozdította; s mint szelid király és tartományainak szerencsés védője, 20 évi uralkodása után 32 éves korában halt meg 1161-ben; utánna fia, a 15 éves

III. István koronáztatott meg; uralkodását II. László testvérének, IV. Istvánnak, Manuel görög császár által királylyá lett emeltetése zavarta meg. III. István, ki az ország függetlenségét szilárdul védelmezte, 12 évi országglása után, 27 éves korában 1173-ban halt meg; utánna II. Geiza öcsese

II. László következett, ki csak fél évig ült a trónon, s királyságának a nevéen kívül alig maradt egyéb nyoma. 1162-ben történt halála után öcsese

IV. István ült a trónba, de öt hónapi gögös és kegyetlen uralkodása után a magyarok fellázadtak ellene, őt meggyőzték s az országból is kiverték; meghalt 1163-ban, utánna II. Geiza fia

III. Béla koronáztatott meg Székesfejérvárott a kalocsai érsek által 1174-ben, kit a magyarok nem szívesen láttak a trónon, mert Manuel görög császárnál neveltétvén, attól féltek, hogy görögösen fog uralkodni. Hanem Béla buzgón munkálta az ország javát és mívelődését, s így a gyanu és idegenség helyett csakhamar őszinte tisztelet, meleg szeretet és ragaszkodással viseltettek iránta a magyarok. Nevezetes Béla különösen arról, hogy alatta élt hazánk történetirója Anonymus, ki Béla „névtelen jegyzőjének“ nevezetik. 23 évi uralkodása után 1196-ban halt meg.

(Folyt. köv.)

Visszapillantások a múltba.

1824-ben júli. 19-én Iturbide, mexikói tábornok Padillában agyonlövetett, kit, midőn Mexikóban a köztársaság megalakult, száműztek, s ki ennek daczára visszatért Olaszhonból, hová menekült elüzetésekor. Lotola Marinában, hol partra szállt, elfogatott s 24 óra alatt agyonlövetett.

1798-ban júli. 21-én volt a nevezetes csata az egyiptomi guláknál. Mihelyt I. Napoleon Alexandriát elfoglalta, Kairo felé haladt seregével, sokat szenvedve és nélkülözve, főleg a víz hiánya által ezen vonalon, mig nem a sereg a gulákkal szemben állott. A gulák melletti csatával Napoleon teljes győzelmet vívott ki s ennek közvetlen következménye lett Kairo bevétele.

1588-ban júli. 23-kán jelent meg az első hirlap Londonban „English Mercury“ czímmel, melyből három szám a londoni Muzeumban most is őriztetik. Erzsébet királynő mindent elkövetett, hogy Spanyolországgali hadakozása iránt a közvéleményt érdekelje, s ez okból keletkezett e lap, mely a hadjárat közlönye vala, s nem jelent meg rendes időben, hanem mindig akkor, ha elég szöveg volt annak betöltésére.

1793-ban júli. 26-án bemutatja Chappe polgár a nemzetgyűlésnek találmányát, a távirdát. E találmányt elismeréssel fogadták, és Chappenak azonnal 6000 francot utalványoztak a szükséges költségekre, hogy találmányát létrehozza, mely által nevét megörökíté.

1686-ban júli. 28-án iratott alá azon okmány, mely által Erdély felett a török uralma megszűnván, osztrák, s így I. Lipót hatalma alá került. Már egy évvel előbb elfoglalta a vérengzéseiről híres Careffa tábornok Kolozsvárt, Szebent és Dévát.

1789-ben júli 30-án visszatért a király XIII. Lajos meghívására Necker miniszter, s elfoglalá helyét a nemzetgyűlésben. Azonban csalódott azon reményében, hogy a népet úgy vezethesse, mint azelőtt, s tapasztalta, hogy népszerűségét még jobban elveszté, mint midőn elküldetett; mert Mirabeau ellenszenvezett vele, ki a nép embere vala.

A székelyek

Képpel.

Magyarország a mily kicsiny, amnyi különféle népfaj lakja. Valóban egész Európában nincs ország, melyben ezt feltalálnók, mint épen honunk, ide értve a hozzákapcsolt tartományokat is, milyen Erdély. Erdélynek lakói közt kivéve talán az oláhokat, mely a dákok s romáink vegyüléke, legősibb a székely, eredetét ekként magyarázzák: Midőn Atilla halála után három fia közt egyenetlenség támadt s részint szétverettek, részint elvonultak, a megmaradt hunnép elhatározta Irnák vezetése alatt visszavándorolni régi hazájukba. Utközben egy csoport elégedetlenségből vagy talán tetszett nekik az ittmaradás, Erdély bércei közt elrejté magát, elszöktek a hazavándorló tömegtől, azért szököknek vagy székelyeknek neveztetnek. Azonban egyik történetíró ritkán hagyta helyben a másik állítását, így voltak, kik a székelyek emez igen valószínű származását czáfölgaták. — E körülmény mintegy megmaradt a székely jellemében. Egy csapat egyetértve összetartva szökött meg, rejtőzködött, keresett menedéket a hegyek közt; évszázadokon át megtartotta a szokást, hogy semmi idegen népfajjal nem érintkezett, senkinek szokásait el nem fogadta s élt egyetértve, elvonulva, ősi szokásaihoz megátalkodottan ragaszkodva. Különösen nagy ellenszenvvel viseltetik szomszédja, a szászok, iránt.

A székely különben dolgos, munkás nép; elég józan észszel bír, igen esinosan, sőt a nők, a mi a selymet, gyöngyöt, csipkét illeti, fényűzően öltözködnek. Hazájához rendkívül ragaszkodik, nem cserélné fel aranytermő földért sem.

Sajátságos szokásaik közül nevezetes a „kaláka.“ Ha valamelyik gazdának aratni, szénát hordani, csépelni s többféle kell, az egész falu összeáll és sorban egyesült erővel elvégzik egymás munkáját s a mellett mulatnak, tánczolnak, isznak. Jó kedvvel s gyorsan foly a munka, nem esoda tehát, ha gyarapodnak.

A papadu.

Képpel.

A papadu vagy bubos kajdács a kajdácsok igen elágozott rendéhez tartoznak. Legalább harminczféle van e fajban, egyik oly nagy mint egy házi tyuk, a másik mint egy veréb. De különbö-

zöbbszínűkre nézve, vannak vörösek, zöldek, sárgák, szürkék, feketék, kékek a legszebb tarkázatban különböző nevekkkel, végre fehérek, mint a papadu, mely képünkön látható.

Hazájuk a meleg égő alatt van, odvas fákban laknak és pedig csoportosan. Fészkeiket az ágra akasztják, nehogy kígyó férjen a tojásokhoz. Élelmük mindentéle növény; nagyon szeretik a mandolát.

Szépségeért s mert egyes szók kimondására is képesek, nagyon szeretik őket. A kínaiak eszik is. Európába különösen Ázsiából szállítják a kajdácsokat s igen drágán adják el.

Beszélni ekként tanítják. A kalitkát fekete kendővel terítik be csak kis hely marad szabadon s ez elé tükör teendő, hogy a madár láthassa magát s ekkor ismétlik igen gyakran a betanítandó mondatot. A kajdácsnak az a különös szokása van, hogy a szép embereket jobban szereti, mint a rútát s tükörbe is nagyon szeret nézni.

Honka szünőrái.

— Mond csak fiam, mivel fogod tölteni szünidődet, vagy iskolai műnyelven: a vakációzt? hallám a napokban, amint egy úr fiától kérdezte.

A fiu elbámult, nagyot nézett atyjára, nem tudta elképzelni, hogyan lehet most ilyesmit kérdezni; most, mikor neki nincs egyéb gondolata, csak a szabadság, a pihenés! Arra, az igaz, még a tanuló folyama alatt gyakran gondolt, hogy hány óráig fog aludni, de mivel foglalkozzék a szünidő alatt? hát még erre is kell gondolni?

Szegény fiut ki akartam nevetni, de jobban meggondolva a dolgot, nem is oly könnyű az, magam sem tudtam volna hirtelen kitalálni s tudom azok közül is, kikhez kevés idő alatt e kérdés intéztetett, alig akadt tiz, ki határozott választ adhatott. Majd néhány hét múlva, ha megünják a semmittevést, keresve keresik az alkalmat, valamivel foglalkozhatni, sőt még irigylik azon szerencsétlenek sorsát, kik a szünidő alatt kénytelenek egy-egy secundát kijavítani.

Sok gondos atya által elfogadott s bevett szokás iskolázó gyermekeit a szünidő alatt valami kézműre taníttatni, részint hogy foglalkozzék, részint pedig elővigyázatból, ha netalán egykor rászorulna. A fejedelmek is régidőtől fogva tanultak mesterséget nevezetesen XVI. Lajos, a szerencsétlen francia király, oly szenvedélyes órás volt, hogy mindig nagyatyja óráit bontogatta szét s rakta

ismét össze. A nap minden részében meg lehetett őt találni az elfogadó teremben felállított nagy óra mögött.

De hát a leányok! Azokról nem is szólok, akik tanulmányaiukat befejezve, már mint nagy leányok lépnek a szülői házba, hosszú ruhát öltenek, magukhoz veszik az élestár kulcsait, s megigérik a csirkékről s libákról gondoskodni s a mellett — társaságba járnak, — ezek nem busznak a teendők hiánya fölött, lesz nekik több az elégnél, nem egy zongora bánja meg s nem egy finom himzés fog évekig bevégtetlen heverni.

Azt hiszik ugy-e, Ilonka gunyolódik s azért törődik oly nagyon a mások bajával, mivel róla gondoskodva van? Oh nem, nekem is lesz elég üres időm s én elhatároztam azt jó és hasznos könyvek olvasásával tölteni be. Hát még akihez hetenkint ellátogat a „Méhecske“ ugy-e most kétszeresen szívesen fogadja, mint akkor, midőn a tanulásra szánt időből kellett elvonni, hogy átolvashassa? Azért remélem is most több s buzgóbb olvasóm lesz, mint eddig, szívesen fogadják csevegéseimet. Így talán némileg meg lesz oldva ama nagy kérdés egy része: Mivel töltik a szünidőt!?

Különfélék.

Király ő felsége jövő hó elején Budára váratik.

A hadügyminiszterium már ő felsége elé terjeszté azon pályázók névsorát, kik a Ludoviceum és Botler alapból ösztöndíjazott, s az 1869/70 iskolai évre 31 megürült állomásra folyamodtak. Hír szerint a hadügyminiszter tekintettel volt a névsor előterjesztésénél a magyar ifjakra.

Mária Valéria főhercegnő születése évnapján népünnepet rendeztek a városligetben, s ennek emlékére érmet készítettek. Az érmen a kis főhercegnő gazdag ékítményű bölesőben van ábrázolva, melyet pánczélinges, bő köpenyes, oromföveges Pannonia ringat, egyik kezével Magyarország czimerét viselő paizsra támaszkodva, másikat áldón terjesztve a felséges gyermek felé, kinek feje fölött egy szárnyas nemtő koronát tart.

A debreczeni csata évfordulója aug. 2-kán lesz, mely alkalmalomban Debreczen kegyeletes szavakban fog emlékezni a hősokról, s indítványozni, hogy porló csontjaik fölé méltó emlék emeltessék. A zsolczi csatatéren elveszett honvédek emléksobrát pedig az 1849-iki csata évfordulati napján jul. 25-én délután 3 óraker leplezik le ünnepélyesen.

A kormány országos tanítóképezde felállítását tervezi Csurgón, hol már ez ügyben közelebb Molnár Aladár osztálytanácsos meg is fordult.

A váradí hóhér, ki nem igen rokonszenves egyéniség volt hivatalánál fogva, e napokban halt meg Bécs mellett Fünfhausban 92 éves korában.

Németh István 42 évig volt hóhérmester s ez idő alatt 111 ítéletet hajtott végre. Az iránta nyilatkozott ellenszenv elől 1858-ban Bécsbe menekülvén, egy özvegy nőnél lakott, s 6000 frton felül érő vagyonát ez asszony gyermekeinek hagyományozta.

A lipótmizei tébolyda egy új lakóval szaporodott. Egy előkelő magyar család tagja, ki egykor honvédtiszt is volt, most azon rögeszmében él, hogy honvéd-tábornok. Elhitették vele, hogy a honvédelmi miniszteriumhoz viszik, s az intézetbe érve, az ott lévő betegeket, mint honvédtiszteket mutatták be neki, s ő viszont bemutatá magát mint honvéd-tábornok. Egy beteg elébe lép, s így szól: „Én meg harmadik Napoleon vagyok!” — A képzelt honvéd-tábornok erre salutál, az illetőt fölségnek czimezi, s a legpontosabban engedelmeskedik neki. Van tehát most ott császár, tábornok, és honvédsereg.

Bydzooban, Porosz-Sileziában élt egy öreg házaspár, s ezek már husz év előtt oly öregek voltak, hogy elérkezettnek hitték az időt, melyben koporsóikat megcsináltassák. A koporsókat haza hozták, s ők csendes megnyugvással várták a perczet, mely kiszólítja őket az árnyékvilágból, s helyeiket elfoglalhassák az örök lakhelyben. Vártak, vártak, de a percz csak mindig késett, hónapok, évek teltek, s ők mindig éltek. Az asszony, mint aféle jó gazdasszony, nem akarta czéltalanul a koporsókkal a helyet foglaltatni, aszalt gyümölcsöt tartott bennök. Sok évig élvezte a házaspár a koporsó tartalmát, míg legközelebb a férjnek ütött végórája. Az asszony az egyik koporsóból a másikba átrakta az aszalt gyümölcsöt, s a gyümölcs helyére férjét fektette. Másnap négy erős ifju emelte vállára az egyik koporsót. A szomorú özvegy másnap egyik unokájának aszalt gyümölcsöt akarván adni, felnyitja a kamarában visszamaradt koporsót, de abban gyümölcsöt nem talált, hanem — férje hült tetemét. A négy ifju ugyanis megtéveszté a koporsót, s az aszalt gyümölcs lett ünnepélye en beszentelve és eltemetve.

T a l á n y.

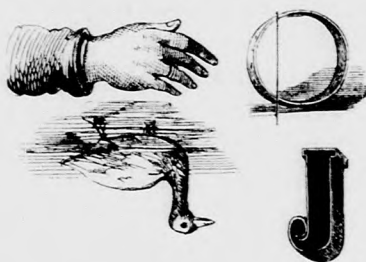
	va.	te.	
ó.	mun.	ves.	
he.	ár.	nod.	
	csej.	kács.	

E tiz szótag 5 város neve, melyek közül az első: történetileg nevezetes arról, hogy egy magyar nő által vitézül védelmeztetett. — A második város neve szinte előfordul a történetben, és pedig I. József alatt tartott itt Rákóczy országgyűlést. — A harmadik dinnyéjéről híres magyar város. — A negyedik azon vár neve, melyben Mátyás király a kalocsai érseket fogva tartá. — Az ötödik szintén vár neve, melyben egy főrangú magyar

nő hűségének számtalan életet áldozott fel. — E városok nevei úgy irassanak egymás alá, hogy azok kezdőbetűiből fentről lefelé egy gyászemlékü város neve legyen olvasható.

Megfejtési határidő aug. 27.

Képtalány.

Megfejtési határidő aug. 27.

A 25-dik számban közlött számtalány megfejtése:

„Pusztaszer.“

Megfejtették:

Nedeczky Emilia, Ujságh István, Péchy Erzsike, Brück Száli, Steiner Fanny, Ferenczy Luiza és Ilon, Cselleng Gyula és Jenő, Hagara Mária.

A kis posta.

Ifj. T. K.-nak. Vigjátékot vagy kisebb színművet szívesen közlünk, de hosszabb drámát, mint p. „Róma alapítása“ lapunk tere nem engedi. A verset köszönjük, jönni fog.

Deák I.-nak. Az elbeszélést várjuk.

Kérjük talánykészítőinket, szíveskedjenek a számrejtvényt vagy sakktalányt külön lapra olvashatón írva küldeni be, s igyekezzenek, hogy a sorok rimben esengjenek össze.

M. B.-nak T. F. üredén. Kívánata teljesítve lesz, ámbar azt hiszszük, ezélszerűbb lett volna mutatványul valami kedélyesebb.